

tra de nationalistiske kræfter, synes jeg, at den danske holdning har været mindre pæn.

Det er f.eks. fuldstændig uforståeligt for os, at når det danske Udenrigsministerium får en henvendelse fra Århus Kommune, som spørger, hvordan man vil stille sig til, at Århus Kommune laver et samarbejde med den multietniske by Tuzla i Bosnien, så fraråder Udenrigsministeriet et sådant initiativ i stedet for tværtimod at anbefale det og lige præcis forklare, at det er igenem kontakter med de multietniske kræfter og støtte til de multietniske kræfter, at der er mulighed for at komme ud over den nationalistiske konflikt.

Nu skal man ikke være balkanekspert for at se, hvad det er for et scenario, der er lagt op til i de kommende måneder og år. De kroatiske nationalister i Bosnien vil før eller senere opsigte føderationen med de såkaldte muslimske bosnere. Bakket op af den kroatiske regering vil de angribe den bosniske regeringshær med det formål at virkeliggøre Milosevic' og Tudjman's gamle plan om at dele Bosnien mellem et Storserbien og et Storkroatien: 65 pct. af landet til serberne, 35 pct. til kroaterne. Eller som en af de serbiske nationalister sagde, før krigen begyndte: Når den er forbi, har muslimerne ikke mere land, end de kan overskue fra moskeens tårn i Sarajevo.

Selvfølgelig vil denne udvikling møde modstand fra alle dem, som ikke ønsker Bosnien opdelt mellem Serbien og Kroatien. Og da de ikke vil kunne flygte nogen steder hen, vil kampene blive hårdere og mere blodige end det, vi indtil nu har oplevet. Ikke nok så mange fredsforhandlinger og snedigt udtænkte delingsplaner kan forhindre denne udvikling. Men det kan folk i Bosnien, det kan folk på Balkan, hvis de vil, og i den sammenhæng henter vi vores opmuntring f.eks. i den meget succesfulde 2-timers-generalstrejke, som for nylig blev gennemført af de kroatiske arbejdere for sociale og demokratiske rettigheder. Det er med til at stikke en kæp i hjulet for Tudjman.

Enhedslistens opfattelse er, at der blandt de multietniske kræfter i Bosnien og blandt arbejderbevægelsen bl.a. i Kroatien findes et alternativ til etniske udrensninger og opdeling. Det er her, man skal søge mulighederne for en varig fred, og derfor skal Enhedslisten opfordre regeringen til at fremlægge en plan for, hvordan Danmark konkret kan hjælpe de multietniske kræfter i Bosnien og på Balkan. Det er ved at være sent, men det er aldrig for sent.

Arne Melchior (CD):

Anerkendelse og tak til udenrigsministeren for hans besvarelse af dagens forespørgsel. Der er mange gode ting i den. Jeg skal fremhæve to.

Den ene er anerkendelsen af den danske indsats og en til stolthed grænsende tilfredshed med dens omfang både i mandskab, i penge og i modtagelse af flygtninge fra områderne. Den anden ting er våbenhvilens svage fundering, som udenrigsministeren altså heller ikke gjorde sig illusioner om.

Hvad den danske indsats angår, har adskillige ordførere her i eftermiddag rost vort mandskab dernede. Den ros deltager CD helhjertet i. Der gøres virkelig en både modig, professionel og på enhver måde agtværdig indsats, som vi har virkelig god grund til at sige tak for.

Fru Pia Kjærsgaard betvivlede i sin ordførertale, at der var tilslutning i brede befolkningskredse til denne indsats især den mandskabsmæssige. Det behøver regeringen jo ikke at frygte. Det er to helt forskellige regeringer, der har stået bag, og der er, så vidt jeg kan tælle mig til, et flertal på 168 mandater her i Tinget, der står bag. Så af fru Pia Kjærsgaard ikke står bag, beklammer væsentlig mindre.

Men altså fuld tilfredshed, hvad den del af sagen angår.

Når ministeren så talte om våbenhvilens svage fundering, vil jeg have lov til at nævne, hvad flere af ordførerne har været inde på, at det jo er vinter, og så er der visse praktiske umuligheder i at slås på den måde, man helst vil.

Men kigger vi lidt længere frem, er der jo den betænkelighed, at med det fredsforslag, som foreligger – hr. Gert Petersen var også inde på det – var der ikke så mange procent imellem, at man skulle tro, der kunne findes en løsning.

Men kig så på kortet, hvordan der vil komme til at se ud i området, hvis det fredsforslag skal følges! Det ligner noget i retning af en mellemting imellem et puslespil og en lap på lap-løsning. Det ser i hvert fald på tegnebrættet ud som noget i retning af forestillingen om en palæstinensisk stat, der dels skal bestå af Gazaområdet, dels af Vestbredden. Det er ikke særlig hensigtsmæssigt, det er ikke særlig praktisk. Derfor er der nok mange både i området og uden for, som har deres tvivl om, hvorvidt den fredsløsning, hvis den kan gennemføres, egentlig kan blive varig, fordi den muligvis ikke kan fungere i praksis.

Til det brede flertal i Folketinget, som støtter den danske indsats også mandskabs- og materi-